

Kirstine Barbaras betroelse

På kirkegården det skete
i de dage hylden hang moden.
Han stod og gav sig i klage,
og sparkede i græsset med foden.
Han så mig og holdt sig til hovedet
for at skjulte sit ansigt for mig.
Han bryskt til mig signalerede,
at han ikke kunne snakke for sig.

Jeg fattede dog ikke en alen;
havde fyren tabt næse og mund?
Det man ikke kan være foruden,
så jeg blev, for at hjælpe, en stund.
Han afvisende, hård og forsorent,
insisterede at jeg atter skulle gå,
da en skarp smerte i foden
gjorde jeg sølvet i græsset så.

Som raven ynder at samle
på glimmer og skinnende ting,
jeg bøjede mig ned og fra græsset
fremdrog en besynderlig ring.
Besmudset af snavs og strå,
helt sort dens indvendige flade,
svunget som hestenes sadde,
en buet sølvskinnende plade.

Fra aggressiv, vred til forlegen,
nu pludselig han ændrede sind.
Hastigt, dog aldrig over strengen,
han gennede mig i kirken ind.
Den sølvring, han mig forklarede,
nu han følte sig mere tryk,
ingenlunde en hest tilhørte,
dens sæde var hans næseryg.

Ydmygt han bad mig sig hjælpe;
en kælen hund, langt fra bister.
Fra kirken jeg til præstegården løb
og fandt beg og stivelsesklister,
at få pladen tilbage på plads
på den ryg, den skulle beskytte.
Nær rørstrømsk han sluserne åbnede;
den unge mand nu, jeg måtte lytte.

O, først nu min kvide stod klar,
det var junkeren fra Knudstorp slot.
der var ude at samle medikamenter,
da en tjørnegren syntes for godt,
fra baghold at forrive hans ansigt -
og næsens sadde fra sit sæde.
Jeg måtte love, ved den lidende Kristus,
ej for nogen det skete kvæde.

Af alle jeg det dig betro,
så ikke min præstefar bande.
Han formanet mig skjule mit ansigt,
når jeg foran de højadelige stande:
”Deres forrang de ku’ komme i hu!”
Men jeg ved at du varer din mund,
hverken junkers eller fars vrede vække.
Åh. Jeg elsker dig - du min trofaste hund.